

TÒA GIẢNG TIN - LÀNH

PHỤC-HÒA VỚI ĐỨC CHÚA TRỜI

(II Cô 5 : 18-21)

BƯỚC sang năm mới, người ta thường chúc cho nhau những ơn mới này, phước mới nọ; song kết-cuộc lời chúc vẫn là lời chúc thôi, vì không có nền-tảng. Hạnh-phước đặc-biệt và có hiệu-lực đầy-dủ mà tôi xin cầu-chúc cho quý độc-giả thân-mến trong năm nay là được **PHỤC-HÒA CÙNG ĐỨC CHÚA TRỜI.**

Vì sao đó là một phước đặc-biệt?

— Bởi vì là nền-tảng của muôn điều hạnh-phước trong đời người: cả hôm lẫn xác, từ đời này, đời sau, đến cõi đời đời. Sở-dĩ cả nhơn-loại còn đương bị lăm đều đau-khổ

là tại chưa được hòa-thuận lại cùng Đức Chúa Trời đó thôi. Phải trồng cây trước đã, nhiên-hậu mới hái trái được.

Xưa thánh Phao-lô nhận thấy giá-trị đặc-biệt của vấn-đề này, nên hề có dịp giảng-dạy hay viết thư thì cố khuyên mọi người đều ấy.

Vậy, như dịp này, xin các bạn cùng tôi xem qua một ít câu trong Kinh-Thánh để biết: Vì sao ta cần phải phục-hòa cùng Đức Chúa Trời? Phục-hòa cùng Chúa thì được những phước-hạnh gì? Bằng không thì có hại chi?

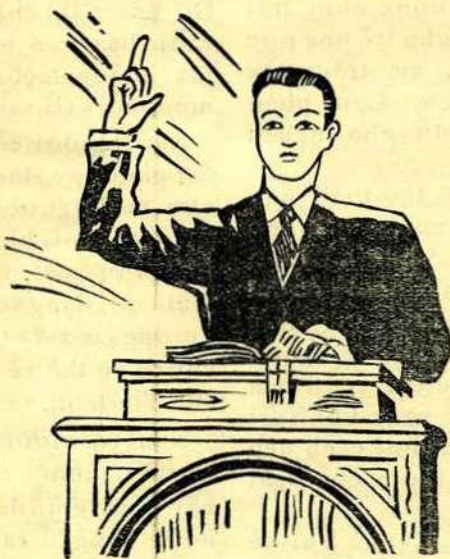
I. Phục-hòa vì đã có sự bất-hòa

Việc gì đã xảy ra từ lâu, đã thành thói-quen thì không ai thấy là lạ, dầu việc ấy trái luân-thường, nghịch chơn-lý cũng vậy. Như việc loài người sống mà không nhìn-biết Đức Chúa Trời, nghĩ kỹ lại, thật lạ-lùng dường nào!

Vì như có người ở trong nhà lâu, mà không biết chủ nhà là ai; ở trong một gia-quyển mà chẳng biếtchamình là người nào; hoặc có người là dân một nước, mà không biết ai là tổ-tiên của nước ấy, thì nghĩ có lạ-lùng không?

Tại sao người ta sống mà chẳng biết Đức Chúa Trời? — Tại vì tổ-phụ chúng ta là A-đam, Ê-va đã phạm tội, lừa-bỏ Ngài, và chẳng bao giờ ăn-năn. Ông bà sanh-hạ con-cháu cứ theo đường ấy, mỗi đời một đi xa hơn, « chúng ta thấy đều như chiên đi lạc, ai theo đường nầy » (Ês. 53: 6). Và « mọi người cứ làm theo ý mình tưởng là phải » (Quan 17: 6).

Chẳng những loài người không ăn-năn, lại còn trêu-chọc Chúa mình bằng nhiều cách, tha-hồ phạm đủ thứ tội và tự lập lên đủ thứ ngẫu-tượng tà-thần. Thậm chí « họ đã đổi vinh-

hiền Đức Chúa Trời không hề hư-nát, lấy hình-tượng của loài người hay hư-nát, hoặc của điều thú còn-trùng. Họ đã đổi lẽ thật của Đức Chúa Trời lấy sự dối-trá, kinh-thờ và hầu-việc loài chịu dựng-nên thể cho Đấng dựng-nên, đáng ngợi-khen đời đời! A-men» (Rô 1: 23, 25). Lại cũng có phần người khác tự khoe là tiến-hóa, không đồng ý với những người kia, song chỉ «lấy bụng mình làm chúa mình; lấy sự xấu-hỗ mình làm vinh-hiễn, chỉ tự-tưởng về các việc thế-gian mà thôi» (Phil. 3: 19).

II. Phục-hòa để chấm-dứt đời đau - khổ

Ta nên biết loài người đau-khổ không phải vì lý-do thiếu-thốn vật-chất, bèn là tại một sự trống-trải trong tâm-hồn. Sự thiếu-mất này ví như nước tắt nguồn, cây đứt rễ. Nhà hiền-triết Sa-lô-môn tả rất đúng tâm-trạng loài người xưa nay rằng: «Dầu trong lúc cười-cợt, lòng vẫn buồn-thảm và cuối-cùng sự vui ấy là đều sấu-não» (Châm 14: 13).

Do chỗ trống-trải ấy, khiến cho nhiều người thêm - khát một thứ chi mà tự mình cũng không biết. Họ thử tìm nhiều cách lấp lại bằng những cuộc vui, như rượu đào, sắc đẹp, cờ-bạc, á-phiện cùng với bao nhiêu những thú vui kim-thời mà ma-qui khéo đầu-cơ lòng khao-khát ấy, cực-lực tăng-gia sản-xuất cung-cấp dồi-dào. Song rốt lại lòng vẫn than rằng: Chưa thỏa! Thật đúng như Chúa Jê-sus phán: «Phàm ai uống nước này vẫn còn khát mãi» (Gi. 4: 13).

Chẳng những thế thôi, sự đau-khổ này sẽ tiến mãi cho đến ngày kia linh-hồn phải bị trầm-luân đời đời, như Chúa phán trước rằng: «Còn những kẻ hèn-nhát, kẻ chẳng tin, kẻ đáng-gớm-ghiếc, kẻ giết người, kẻ dâm-loạn, kẻ phù-phép, kẻ thờ thần-tượng và phàm kẻ nào nói dối, phần của chúng nó ở hồ có lửa và diêm cháy bùng bùng;

đó là sự chết thứ hai. Họ sẽ bị hình-phạt hư-mất đời đời xa cách mặt Chúa» (Khải 21: 8; II Tê 1: 9).

III. Phục-hòa vì Chúa đã tỏ lòng thương

Mặc dầu loài người đã lia bỏ Đức Chúa Trời dùng nhiều cách để trừ-chọc Ngài, song Chúa vẫn còn thương. Ngài cứ «giáng phước cho, làm mưa từ trời xuống, ban cho loài người mùa-màng đầy hoa-quả, đồ-ăn dư-dật và lòng đầy vui-mừng» (Côg 14: 17).

Trong lúc ấy Ngài thương sai sứ-giả mình khuyên-lơn tỉnh-thức loài người sớm tỉnh-ngộ ăn-năn. «Đời xưa Đức Chúa Trời đã dùng các đấng tiên-tri mà phán-dạy tỏ-phụ chúng ta nhiều lần nhiều cách, rồi đến những ngày sau-rốt này, Ngài phán-dạy chúng ta bởi Con Ngài (là Chúa Jê-sus-Christ)» (Hê 1: 1, 2).

Đấng Christ chẳng những phán-dạy suông mà thôi, song Ngài cũng dọn đường mở ngõ cho loài người có thể phục-hòa cùng Đức Chúa Trời cách thật dễ-dàng, ngoài sự tưởng-tượng của mọi người. Ngài tuyên-bố rằng: «Ta đến trong thế-gian không phải để người ta hầu-việc mình, song để mình hầu-việc người ta và phó sự sống mình làm giá chuộc nhiều người» (Ma 20: 28). «Lòng Đức Chúa Trời yêu chúng ta đã bày-tỏ ra trong điều này: Đức Chúa Trời đã sai Con Một Ngài đến thế-gian dặng chúng ta nhờ Con ấy được sống. Nay, sự yêu-thương ở tại đây: Ấy chẳng phải chúng ta đã yêu Đức Chúa Trời, nhưng Ngài đã yêu chúng ta và sai Con Ngài làm của-lễ chuộc tội chúng ta» (I Gi. 4: 9, 10).

Vì loài người phạm-tội thì đã như là bị bán làm nô-lệ cho ma-qui, bởi luật-pháp đã cho phép ma-qui được quyền trên những kẻ ấy. Nay «Đấng Christ đã chuộc chúng ta khỏi sự rửa-sả của luật-pháp, bởi Ngài đã nên sự rửa-sả vì chúng ta» (Ga 3: 13), «và bởi

huyết Ngài trên thập-tự-giá thì đã làm nên hòa-bình» (Côl. 1: 20). Đây là con đường mới, con đường huyết, con đường ân-diên Đức Chúa Trời, đã mở sẵn để chúng ta trở về phục-hòa với Ngài. Đấng Christ cũng phán quyết rằng: «Ta là đường đi, lẽ thật và sự sống, chẳng bởi ta thì không ai được đến cùng Cha» (Gi. 14: 6).

IV. Phục-hòa vì có những phước-hạnh phi-thường

1) *Được tha-thứ*. — Đó là phước-hạnh đầu-tiên cho một người mới trở lại cùng Chúa. Chúa tha tội cho chúng ta không phải chỉ ở lời hứa suông, song Ngài đã đền xong các tội ấy cách trọn- vẹn rồi. Vì có đó chúng ta không bị sỉ-nhục gì, bởi Ngài xưng chúng ta là công-nghĩa và kể như chúng ta chưa từng phạm một tội nhỏ nào. Vì «Đức Chúa Trời đã làm cho Đấng vốn chẳng biết tội-lỗi trở nên tội-lỗi vì chúng ta, hầu cho chúng ta nhờ Đấng đó mà được trở nên sự công-bình của Đức Chúa Trời» vậy (II Cô 5: 21).

2) *Được nhận làm con*. — Chẳng những được làm người công-nghĩa mà lại được nhận làm con, như Chúa phán: «Nhưng hễ ai đã nhận Ngài thì Ngài ban cho quyền-phép được trở nên con-cái Đức Chúa Trời» (Gi. 1: 12). «Lại nếu chúng ta là con-cái thì cũng là kẻ kẻ-tự; kẻ kẻ-tự Đức Chúa Trời và là kẻ đồng kẻ-tự với Đấng Christ» (Rô 8: 17). Đó là quyền-lợi của con Đức Chúa Trời, ta có thể đồng bực với các thánh-dồ trong ngày tương-lai và được ở trên các thiên-sứ.

3) *Được hưởng tự-do thật*. — Chúng ta biết rằng chúng ta đương phục một quyền-lực rất mạnh, và đương lan-rộng khắp mọi nơi, khắp mọi hạng người, ấy là quyền của tội-lỗi. Tội-lỗi đã nhốt loài người vào biết bao nhiêu lao-tù ở trong thế-gian; đời càng văn-minh, tội-lỗi càng bành-trướng. Đức Chúa Trời chưa cất

quyền của tội-lỗi, vì nhơn-loại chưa biết cậy đến Ngài. Song Chúa hứa hễ ai tin-cậy Ngài, thì Ngài sẽ ban cho người ấy được quyền-phép thắng hơn tội-lỗi và Ngài buông-tha họ cho thật được tự-do (Gi. 8: 34, 36).

Ví dụ: Như hấp-lực có thể hút mọi vật rơi xuống đất; nhưng nếu vật ấy ở trong tay một người nào, thì nhờ sức sống mạnh của tay người ấy làm cho hấp-lực kia không có thể hút vật ấy rơi xuống được nữa. Cũng một lẽ ấy, chúng ta tự-nhiên thì bị lôi-cuốn bởi sức-mạnh của tội-ác, song nếu tin-cậy Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời, Đấng vô-tội, và đặt mình trong tay Ngài, ắt Ngài có quyền giữ ta thắng hơn tất cả các thứ tội; có thể nói rằng: sống ở đất mà như ở trời vậy. Chúa Jêsus khuyên mời qui-vị bằng một giọng yêu-thương tha-thiết rằng: «Hỡi những kẻ mệt-mỏi và gánh-nặng, hãy đến cùng ta, ta sẽ cho các người được yên-ngỉ» (Ma 11: 28).

4) *Được dự phần phước phục-sanh trong ngày Chúa tái-làm*. — Đây, hạnh-phước vô-cùng mới-mẻ, lẽ-thật rất dich-xác: «Nhưng bây giờ Đấng Christ đã từ kẻ chết sống lại, Ngài là trái đầu-mùa của những kẻ ngủ. Và, vì chúng bởi một người mà có sự chết, thì cũng bởi một người mà có sự sống lại của những kẻ chết. Như trong A-dam mọi người đều chết, thì cũng một lẽ ấy, trong Đấng Christ, mọi người đều sẽ sống lại» (I Cô 15: 20, 21).

Một điều rất vinh-dự cho chúng ta là sẽ được dự-phần vào công việc cứu-rỗi linh-hồn nhơn-loại và sẽ được phần thưởng của Chúa, vinh-hiền đời đời. Chúa hứa: «Này, ta đến mau chóng, và đem phần thưởng theo với ta, để trả cho mọi người tùy công-việc họ làm» (Khải 12: 12).

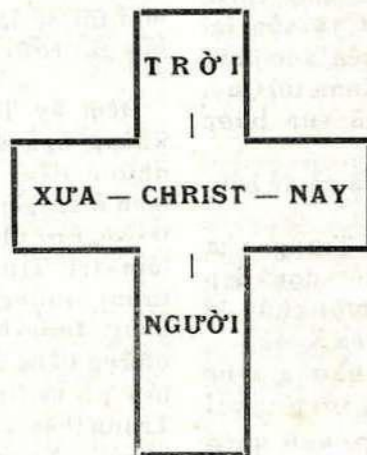
V. Phục-hòa vì là dịp-tiện chót

Thánh Phao-lô khi giảng tại thành A-thên bên nước Hy-lạp, sau khi đã chỉ

ra những sự thờ-phượng lầm-lạc của dân chúng, thì ông trịnh-trọng tổ-bày liab yêu-thương lớn rộng của Chúa mà khuyên-bảo rằng: «VẬY THÌ ĐỨC CHÚA TRỜI ĐÃ BỎ QUA CÁC ĐỜI NGU-MUỘI ĐÓ, mà nay biểu hết thảy các người trong mọi nơi đều phải ăn-năn; vì Ngài đã chỉ-dịnh một ngày, khi Ngài sẽ lấy sự công-bình mà đoán-xét thế-gian bởi Người Ngài đã lập (là Jêsus-Christ) và Đức Chúa Trời đã khiến Người từ kẻ chết sống lại để làm chứng chắc về điều đó cho thiên-hạ» (Công 17: 30, 31). Chính Chúa Jêsus phán: «Ai tin Con thì được sự sống đời đời; ai không chịu tin Con thì chẳng thấy sự sống đâu, nhưng cơn thịnh-nộ của Đức Chúa Trời vẫn ở trên người đó» (Gi. 3: 36).

Sau đây là sứ-mạng trực-liệp của Chúa đối với vấn-đề này mà Ngài đã dùng thánh Phao-lô, nhà truyền-giáo Tin-Lành đầu-tiên rằng: «Mọi điều đó đến bởi Đức Chúa Trời, Ngài đã làm cho chúng ta nhờ Đấng Christ mà được hòa-thuận lại cùng Ngài và đã giao chức-vụ giảng-hòa cho chúng tôi. Vì chưng Đức Chúa Trời vốn ở trong Đấng Christ, làm cho thế-gian hòa lại với Ngài, chẳng kể tội-lỗi cho loài

người và đã phó Đạo giảng-hòa cho chúng tôi. Vậy chúng tôi làm chức khâm-sai của Đấng Christ, cũng như Đức Chúa Trời bởi chúng tôi mà khuyên-bảo. Chúng tôi nhơn danh Đấng Christ nài-xin anh em: HÃY HÒA-THUẬN LẠI VỚI ĐỨC CHÚA TRỜI. Vì «kia hiện nay là thi thuận-tiện, kia, hiện nay là ngày cứu-rỗi» (II Cô 5: 18 - 6: 2).

Thập-tự-giá là tượng-trưng của sự hòa-thuận giữa Đức Chúa Trời và loài người do hiệp-ước mới duy-nhứt bởi Christ làm Trung-bảo. Chỉ tại đây loài người mới mong hưởng các phước mới, và càng ngày càng mới cho đến đời đời vô-cùng. Vì «nếu ai ở trong Đấng Christ, thì nấy là người dựng nên

mới; những sự cũ đã qua đi, nầy mọi sự đều trở nên mới» (II Cô 5: 17).

Vậy Đức Chúa Trời đã dọn đường mở ngõ cho anh em, anh em còn chờ chi mà chưa hạ mình phục-hòa cùng Đức Chúa Trời?

Hỡi qui độc-giả thân-mến: Chúa đang chờ-đợi các bạn đây! — *Mục-su Phan-văn-Hiệu.*